

רגע נצחי, 1934 / עמיר תומר



העבר – הוא זה שהביאם עד כאן
ופה עָצְרו לְרַגַע לְצֵלוּם.
נָשְׂאוּ מִבֵּט
כָּלֶם לְנִקְדָּה אַחַת.
הֵאֵם זֶה הַמִּבְטָא אֲשֶׁר צוֹפֵן אֶת הָעֵתִיד?

הָעֵתִיד יִזְרַם מִכָּאן וְהִלָּאָה לְדַרְכּוֹ,
וְעַם הַזְּמַן הַשְּׂמֵשׁ תִּתְעַמְעַם וְתִתְעַלֵּם,
הָעֲנָנִים יִכְהוּ וְיִלְבְּשׁוּ צְבָעֵי אָפֶר
וְרוּחַ מִלְחָמָה תִּשׁוּב לְנִשְׁבַּח
וְעַל כְּנַפְיָהּ
כְּפֹר.

הַמְכוּנִית תִּסַּע עוֹד הִלָּאָה,
אֲדָּא אֵין מִי שְׂיֵאמֶר לִי מַנֵּיךְ וְלָאן
וּמֵיחָם הַנוֹסָעִים,
וְאֵין לִי אָב,
אֲשֶׁר אוֹכַל לְשַׁבֵּת עַל בְּרִכְיוֹ
כְּשֶׁהוּא מִצְבִּיעַ עַל הַיָּפֶה בְּנִעְרוֹת,
וּבְקוֹל שְׂקֵט וּמְבִישׁ יֵאמֶר:
"זוֹ אִמָּא".

שְׁבָרִיר חַיִּים נִלְכַּד בְּעֵדְשָׁה. הַנְּצַח.
וְאֵלוֹ הַתְּצֵלוּם עֲצָמוֹ,
עַם כָּל הָאֲשֶׁר הַמוֹאָר שָׁבוּ,
יִצְהִיב וְיִתְרַפֵּט, כְּמוֹ רַבִּים כְּמוֹתוֹ,
וְעַם הַזְּמַן יִשְׁקַע
אֶל נְצַחִיּוֹת
הַשְּׂכָחָה.